

Vážené dámy, vážení pánové,

děkujeme vám všem, každému jednotlivě, za mnohost reakcí, které jsme obdrželi. Předem se omlouváme, že nejsme schopni konkrétně reagovat na každý e-mail. Obdrželi jsme přes 100 e-mailů, kdy poměr pozitivum x negativum byl přibližně 90:10. Video na DTVT vidělo přes 70.000 lidí. To nás nesmírně těší, motivuje a zavazuje k dalším krokům. Protože otázky se často opakovaly, pokusíme se níže základní odpovědi na vaše e-maily shrnout. A nastítnit další vize.

Začněme právě vizí. Z toho, co píšete, je zřejmé, že nutnost změny je vnímána celospolečensky. Nejde o to, abychom dehonestovali stávající systém, ale abychom pomohli řeckně evolučně. Musíme poděkovat i učitelům, kteří nám veskrze psali pozitivně. **Naše snaha musí být pozitivní.** Kritika je vždy jednoduchá. Vymyslet a obhájit plán je mnohem složitější. Nemáme ambice být strůjci změn, na to nemáme odbornost. Ale věříme, že právem rodiče, ale i povinností je aktivně se na změnách podílet a změnu určovat. Není to ministr, Česká školní inspekce či jiný orgán, natož ředitel školy, kdo může direktivně říci, co a jak se má učit. Jsme to my rodiče, a tak naši aktivitu vnímáme. Vytvořit tlak vedoucí k odborné změně.

Základním problémem současné doby je unifikace. Je zde představa, že všichni musíme vrůst do stejné formy. Ve školství je takový výsledek, dle našeho skromného názoru, nežádoucí. Každý, kdo má více dětí, ví, že při obdobné výchově je výsledek nestejný. Natož při různém stylu výchovy. Nesnažme se tedy vytvořit představu dokonalé jedné školy, kde všichni budou spokojeni. Navrháme systém, kde bude spokojena většina. Takový přístup není nový.

V roce 1774 byla zavedena Felbigerova školská reforma. Ta vytvořila různé typy škol. V roce 1849 pak vstoupila v platnost Exner – Bonitzova reforma. Ta zjednodušeně řečeno též vytvořila další subtypy škol. Nebojme se tedy říci, že nelze po vzoru Sovětského svazu mít jednu školu pro všechny, ale mnohost tvoří jednotu. To by mělo být signifikantní jakožto heslo pro adresáty našich snah. Pak nelze na naše aktivity nahlížet jako na rozkolnické, ale jakožto na pomáhající. Bylo by vhodné se podívat po světě kolem nás, jak se kde učí, a tím argumentovat. Čínské slovo 複製 / Fùzhì/ znamená duplikace, replikace, tedy kopírování, ale zároveň učení se. Proto kopírování jiných systémů nemusí být nevhodné, ale právě vhodné, je nutné být pokorný a důsledný.

Největší výzvou pro celou naši aktivitu je přesvědčit rodiče, většinovou společnost, že základní a střední školství je mnohem větší problém, než důchody či imigrace. Vzdělanost lidí totiž řeší i problém důchodů, nedostatku pracovníků, nesnášenlivosti a sebevědomosti. - poslední věť nerozumím

Nyní k Vaším dopisům. Dá se říci, že existuje několik linií, které vaše dopisy nesly, pokusíme se tedy odpovědět v rámci těchto linií:

.....Hlavně proto, že jsem sama 26 let učitelka, která svou práci miluje, a svým žákům často připomínám a uvádím příklady, že musí bojovat, snažit se a že známka není vše! Mám bývalé žáky čtverkaře, kteří jsou v životě mnohem úspěšnější, než mnozí jedničkáři!

Známkování je velice jednoduchá metoda vyjádření. Jde o logickou formu sdělení, kdy učitel ani rodič nemusí příliš nad sdělením přemýšlet. Po žácích vyžadují rodiče i učitelé výkony, sami však výkon poskytnout nemusí či nechtějí. Za logické se jeví udílení známky na středních a vysokých školách, kde recipient hodnocení by měl být srozuměn se systémem a metodikou. Ale dle našeho názoru se pro hodnocení dětí na základních školách vůbec nehodí. Přesto z odpovědi 14 škol v K. Varech je zřejmé, že základní školy na tomto hodnocení setrvávají. Jedním z cílů naší aktivity by mělo být vysvětlit rodičům, že chtějí-li své děti formovat či škatulkovat v bipolárním stylu ano/ne, je jen bílá a černá, zastírají fakt, že svět je barevný. Pokud se zeptáte lidí, zdali chtějí vyměnit svůj barevný televizor za černobílý,

souhlasit nikdo nebude. U TV jsou lidé posedlí maximálním zobrazením bodů, velikostí, zvukem, ostrostí a hloubkou. Rodiče musí vědět, že vytvoření škály v hodnocení pomohou sobě a svým dětem.

...Ten hlavní problém je, dle mého názoru, málo peněz ve školství. Kdyby bylo více peněz, půjdou do škol učit lidé chytrí, zapálení,

Lze souhlasit, ale ne bezpodmínečně. Je pravda, že materialistická doba vytváří pocit, že jen penězi lze ocenit snahu, výkon, skutek. Ale naše vize by neměla na tento myšlenkový postulát přistoupit. Nelze zapomínat, že ekonomika a vývoj je cyklický, tedy zákonitě přijde doba, kdy bude mnohem méně peněz ve státní správě. Akceptace tohoto názoru, bezvýhradní, pak dovede školství, ale i jiné služby do neschopnosti podávat dobré výkony v dobách krize. Souhlasíme s odsouzením vždy nejméně jedné generace dětí k horšímu životu jen z důvodu krize?

Lze však souhlasit, že školství trpí nedostatkem peněz. Opět vše začíná u rodičů. Většina základních škol je zřízena obcí. Přesto většina obcí nepřispívá na platy svých učitelů, byť legislativně to umožněno je. Je potřeba rodiče vzdělávat v jejich požadavcích. Tak např. nikdo z komunálních politiků v K Varech v komunálních volbách pro rok 2018 neměl v programu kofinancování základních škol. Naopak zde byl slib, že veškerá veřejná doprava bude zdarma, což se od 1.1.2019 uskutečňuje. Nechceme polemizovat s politickými sliby, ale otázka by pro rodiče měla znít, zdali není lepší podporovat školství v obci, aby se zde vychovali podnikatelé či zaměstnanci, kteří budou v místě a čase produkovat sponzorské dary či daně pro zlepšení obce. Nelze budovat budoucnost bez přítomnosti. Rodič je volič. On musí po svém místním politikovi, který bydlí ve stejné ulici, žádat směřování peněz do školství.

....Máme průměrně, možná nadprůměrně inteligentní děti, které se vzdělávají samy a to dříve než mají resp. měly vstoupit do státem řízeného vzdělávacího procesu, který je formou šíření strachu, aby si učitelé na základní škole získali respekt. Díky tomu náš sedmiletý kluk přestává mít zájem o samostudium (týká se školních předmětů - ne kroužků) z vlastního popudu, ale dělá to nyní už jen pro známky.

Když se před nástupem do školy sám učil například matematiku, tak jí věnoval konkrétní čas, který si řídil sám a díky tomu zaznamenával neskutečné pokroky. Když ale nyní jede podle harmonogramu školy, která se řídí vzdělávacím programem, který se vytváří podle ministerstva a školského zákona, tak dochází ke stagnaci.

Nechceme jakkoliv paušalizovat ve věci vzdělávání, ale z vašich reakcí, ale i ze zkušeností našich přátel, kteří mají více dětí a přešli na domácí vzdělávání / jejich děti dnes ve třech případech jsou na gymnáziu, 2 jsou v domácím vzdělávání/, či ze zkušenosti, kdy jsem byl předseda Mensy ČR 15 let pro Karlovarský kraj a setkával jsem se s nadanými dětmi, můžeme vyvodit závěr: touha po unifikaci čehokoliv je velký problém. Je zajímavé pozorovat, jak naše dcera obdržela k Vánocům aktovku a všude vypráví, jak se těší do 1. třídy. A každým jí řekne: jen se netěš.

Že by se něco změnilo? MŠMT připravuje nové vzdělávací plány, které však drží pod pokličkou. Učitelé se kvůli tomu zlobí. Ale máme za to, že mnohem více by se měli zlobit rodiče. Protože jde o naše děti. Je třeba, aby učitel učil, ne poučoval. Je ale také třeba, aby rodiče respektovali roli učitele a jeho autoritu před dětmi podporovali. To musí být základ vztahu mezi učitelem a rodičem. Nemusím s ním souhlasit, ale musím vyjadřovat respekt před dětmi. Chápeme, že jde o velice náročnou činnost a nutnost pokory na obou dvou stranách, ale jen to může vést k touze dětí po vzdělání.

.... Můj boj s vedením této školy by vydal již na knihu. Musela jsem prostudovat školskou legislativu, zákon o silniční dopravě, navázat spolupráci s dopravní policií, se Správou infrastruktury města Plzně apod. Provoz školní jídelny jsem konzultovala v jiné, velmi dobře vedené školní jídelně.

Po pár měsících školní docházky mého syna jsem zjistila, že jako zákonný zástupce nemám ve skutečnosti téměř žádná práva, přestože díky vyšším ústavním principům vazba dítěte a rodiče požívá nejvyšší právní ochranu v této zemi.

Je smutnou pravdou demokracie, že pokud chce mít jedinec práva, musí se jich dožadovat a bojovat za ně. Je též pravdou, že dle letného pohledu do přehledu judikatury, rodiče jsou nejméně aktivní skupinou ve věci soudnictví ve vztahu ke škole. Do doby, než se rodiče budou aktivně a hromadně domáhat svých práv, nelze čekat velkou změnu ze strany škol. Ano, advokát stojí peníze, ale lze vytvořit fondy, lze hledat cesty. Je třeba připustit, že se oželí jedna dovolená a budeme se raději soudit, pokud školy či zřizovatel nerespektuje práva rodičů / je třeba ale rozlišovat, kdo je zřizovatel školy a jakých práv se domáhám/.

... V rozhovoru na DVTV bylo opakovaně zmiňováno, že se jedná o soubor 70 otázek. To ovšem zdaleka není přesné. Některé otázky mají ještě podotázky (v některých případech i skryté, ale dané povahou samotného dotazu), takže celkový počet otázek jistě přesahuje číslo 100. To již působí nikoli jako oprávněný dotaz vznesený na školu, ale jako nepřiměřené zatěžování vedení škol.

Výběr dotazů i jejich samotné formulace zcela evidentně nebyly konzultovány s žádným odborníkem na danou problematiku. Některé dotazy tak působí naivně či nesmyslně a odpovědi na ně nepřinášejí žádné relevantní informace o kvalitě školy.

Jsem přesvědčen, že ani případné velmi podrobné zodpovězení všech vašich dotazů vám o škole neřekne víc, než osobní návštěva školy a seznámení se s její atmosférou.

70 otázek bylo silně redukováno (někteří rodiče by rádi věděli ještě více). Meritum celého našeho projektu spočívá ve skutečnosti, že obsah našich otázek by ředitelé měli dávno prezentovat na svých webech a my bychom se vůbec nemuseli ptát. Otázky s námi připravoval bývalý ředitel a vedoucí odboru školství kraje, stačí mrknout na stránky. 😊. Město K. Vary ke dni 11.1.2019 vytvořilo modifikovaný seznam našich otázek, je jich 50, když některé sloučilo a většinu ponechalo.

Uznáváme, že návštěva školy je důležitým aspektem, ale nejdříve je potřeba základní orientace. K tomu má náš projekt sloužit. Na mnoho otázek nenajdete odpovědi tím, že školu projdete. Potřebujete tvrdá data. Jako např. o kvalifikaci učitelů či jejich jazykových znalostech.

...Ačkoli s mnoha řečnými věcmi souhlasím, mám pocit, že někdy vycházíte z mylných představ o fungování státní školy. Ředitel je především státní úředník. Jako takový by měl plnit vůli vyjádřenou představami zřizovatele a státu. Zřizovatel, v našem případě obec s dvěma tisíci obyvateli, by měl mít nějakou vzdělávací politiku, jelikož o mnoha věcech rozhoduje. Jsem ve funkci sedmý rok, za tu dobu mi zřizovatel nebyl schopen sdělit jedinou představu, jak by měla škola vypadat. Jsem schopen uznat, že na obci nejsou odborníci na vzdělávání, potom by ovšem neměli mít tak velké a nebezpečné pravomoci vůči řediteli.

Říkáte, že jako ředitel mám být vizionář a na jiné věci mít jiné lidi. Jako ředitel však řeším ekonomiku, personalistiku, správu budov, nutriční doporučení....Vizionář má být především stát. Je třeba lidem říci, co se musí udělat a udělá, abychom zlepšili vzdělávání jako celek. Je třeba obhájit společné vzdělávání, což znamená zrušit nižší gymply, je třeba mít jiný vzor než Rusko. Je třeba lidi vést, říkat i nepříjemné věci, ne si kupovat hlasy čímkoli zdarma. Jenomže stát řeší pamlskovou vyhlášku, mléko do škol, brannou výchovu a obědy zdarma. Vždyť je to výsměch všem, kteří se ve školství snaží o nějakou skutečnou změnu.

Není jednoduché měnit učitele po třiceti letech praxe. Není jednoduché měnit názor rodičů na fyzické tresty a některé děti jsou doma bity a my je musíme ochránit dříve, než je můžeme vzdělávat.

Souhlasíme, že malé obce mohou mít rezervy v kvalitě komunální politiky. Ale co s tím? Zde si netroufáme radit, jen polemizovat. Možná by mělo dojít k vytvoření větších celků obcí, které se promítne i do vzdělání. Obec kolem 3.000 obyvatel většinu rozpočtu spotřebuje na komunální politiku a ne pro samotnou obec. Nemůžeme však souhlasit, že stát má být vizionář a ředitel ne. Je možné souhlasit, že stát má být vizionář v celku, ale musí to být každý ředitel a zřizovatel, kdo musí mít vlastní lokální vizi, která reflektuje místo a čas školy. V ostatním souhlas, je třeba, aby se rodiče aktivně zajímali o politiku a dokázali o problémech debatovat. A tresty? Zde se musíme omluvit, ale s tímto nemáme ani z širokého okolí, žádné zkušenost.

...Vědět, že jsem dyslektik a píšu s chybami, nedovolila bych si bez kontroly zveřejnit absolutně žádný text, a to o dyslexii něco vím. Dočetla jsem se, že vám titul JUDr. v Plzni vzhledem k úrovni práce neměl být udělen. Ani pět titulů nic neříká o kvalitě vzdělání. Učitelé narození za první republiky byli polygloty bez titulů, a navíc většinou moudří. Drž se, ševče, svého kopyta, patří se dodat.

Lze souhlasit jen částečně. V otázce však vidíme právě problém české výchovy. Pokud nejste dokonalí, raději nic nedělejte. Když jsem byl v USA, naučil jsem se něco jiného. Dělejte vždy za každou cenu to, co chcete, pokud jste přesvědčeni o správnosti... V českých školách se u cizích jazyků velmi dbá na gramatiku, ale děti jazyk neumí užít a pak se bojí promluvit. Neskvěle vybroušený styl byl zvolen úmyslně. Je to právě příklad. Při pokoře k dr. Hovingovi - jen proto, že byl upoután na lůžko a neuměl mluvit, byl špatný vědec? S osobními útoky počítám a děkuji za ně.

...Podívala jsem se na zakladky.eu – ještě to celé probrouzdané nemám, ale moc děkuji za aktivitu.

Naprosto chápu váš přístup a je skvělé, že máte odvahu zlepšovat systém. Jsem z Plzeňského kraje a synek po 2 letech v normální škole přešel na domácí výuku (od září, 3. Třída). Protože jsem vdova zaměstnaná na plný úvazek, řešíme to kombinací prarodičů a neuvěřitelné plzeňské školy neškoly Jasmína.

Děkujeme. Byli bychom rádi, kdybyste mohla rozeslat dotazník na všechny plzeňské školy a informace vyžadovat. Do 30.1. bychom měli mít upravené otázky. Prosím, napíšete mi?

Musím konstatovat, že způsob komunikace, který na Vašem webu prezentujete, považuji vůči základním školám za agresivní, šikanózní až dehonestující. Ano, plně koresponduje se současným společenským trendem fetišizace dítěte a jeho "nekonečného blaha", který lze ve společnosti sledovat již celou řadu let, a který osobně považuji za velmi destruktivní. Pro dítě především. O dítě je jistě třeba s láskou a odpovědností pečovat, ale - promiňte mi silný termín - nikoli je používat jako nástroj pro šikanování veřejných institucí pod pláštíkem "veřejného zájmu".

Souhlasíme, že dítě je dnes nepřiměřenou modlou a je to chyba. Rodič naopak je dnes na úbytě. Není to tedy šikana škol. Naopak, je to velice jemný nátlak na okolí, aby začalo řešit skutečnost, že výuka není optimální.

Nápad na srovnání škol je super, jak jsem uvedl na začátku, něco podobného jsme řešili i my Otázky jste dali dohromady dobře. Ale musím říct, že po pár letech některé věci hodnotím jinak a například otázky na věk nejsou pro mě vůbec důležité. V minulém měsíci jsme byli na veletrhu středních škol a bylo to také „velmi“ zajímavé. Na naše otázky jsme dostávali dost zajímavé odpovědi, tzn. směřování našich dětí na některé školy určitě doporučovat nebudeme. Omlouvám se, že jsem Vám do otázek rýpal, ale bohužel jsem se poměrně dlouho potkával s matematikou i na VŠ a tudíž je pro mě interpretace velmi důležitá ;)

Děkujeme, uvědomuje si, že dotazník má řadu chyb. Vlastně původně to byla lokální záležitost. Dotazník se bude předělávat, aby byl mnohem více profesionální a mohl soužit celé České republice a jejím rodičům.

Stejnokroje nejsou v naší kultuře akceptovatelné. Předmět závidí je módní záležitost a není specifická pro oblečení. Dnes jsou to asi mobily s iPhone v čele. Za mého mládí to byly kazetové magnetofony a třeba i kalkulačky. Chcete mobil zakazovat (-:-) Dnešní generace s ním vyrůstá. Problém není mobil, ale to vymáhání pravidel, respekt k pravidlům a úcta k zákonu, který se často zdá nespravedlivý.

To je zajímavý postřeh, kterému však nerozumíme. Proč se tolik bránit jednoduchému řešení jako je stejnokroj? Závid vřdy byla a bude, ale třeba s ní umět pracovat. Telefon považujeme za skvělou věc k telefonování. Tímto pomalu ale končí. Pořizování stovek fotografií z každé blbiny, aniž ji člověk prožije... Sdílení svého statutu, aniž bych dokázal popsat místo po jednom týdnu. Uzavření se v bublině hry, písničky a sociální sítě, aniž bych sám sociální vztahy v místě a čase rozvíjel. To je vše problém mobilu. Je to jako se sirkami. Dobrý sluha, zlý pán.

Děkujeme všem za postřehy

Veronika a Ronald Němcovi

21. ledna 2019